

сливенския окръгъ, намали района на окръжн. му сждъ, и напукъ на сливенското 30 хилядно население, остави за окръжни градове—села съ по 5 хиляди души, като го подравни на околийски градове—отъ по 1000 души жители!

Сливенскитѣ граждани въ миналото, известни съ патризма си, вѣрващи въ правотата, що трѣбва да раздава българската държава; въ момента забравени отъ последната, се обезвѣриха и станаха неволна жертва на отрицанието. Партизанската ни държава, обаче, вмѣсто да съзнае сторената си грѣшка спрѣмо това заслужило на родината население, съ мероприятията си почва да го наказва. Догдето въ околнитѣ малки паланки строи величествени пощенски и сждебни палати, държавни народни и земледѣлски банки, болници съ 500 легла, павирани шосета, бетонни мостове и пр., въ Сливенъ, освенъ моста на Новоселска, не забива ни гвоздей, Настоятелнитѣ сливенски искания за разширение девическа гимназия, текстилно училище, нови шосета и градски мостове, държавна и земедѣлска банки и пр. оставатъ вѣчно неудолетворени. Ако сливенци не станѣха на кракъ съ мисль сами да си помогнатъ, днесъ града имъ щѣше да стои безъ желѣзница, банитѣ имъ—полусѣборени, Балкана—безъ шосета, общината имъ—безъ домъ. Чудна е сждбата на сливенци: преди освобождението тѣ бѣха въ вѣченъ конфликтъ съ турската власть, а днесъ—съ българската държава. Тѣмъ нищо не е харизвано, трѣбвало е всичко сами да предприематъ и направятъ. Обаче, за да стане важенъ ж. п. и автомобиленъ вжзелъ, освенъ пуснатата въ движение ж. п. линия Зимница-Сливенъ-Джбово и шосето Сливенъ-Стара-рѣка-Елена, тѣмъ се налага да мислятъ вече за продължение на строящата се ж. п. линия Г.-Орѣховица-Лѣсковецъ-Елена-Стара-рѣка-Сливенъ и замислената наново Сливенъ-Градецъ-р. Камчия-Варна и довършване шосетата: Сливенъ-Ичера-Котелъ, Сливенъ-Бинкосъ-Казънлъкъ.

Въ момента безъ да отказваме поминѣчното значение за Сливена на тия желѣзници и шосета, благосѣстоянието на сливенското население ще се подобри обаче, главно следъ като се реализира грандиозната по замисль идея—Оросяване, наторяване и засаждане на Краставо поле край градъ Сливенъ.

Идеята за оросяване (наполиване) не е нова за България. Тя се практикува по оризищата въ Пловдивско, Пазарджишко и Кочериновско. Сега се замисля да се приложи въ землищата около р. Мжтивиръ, р. Искъръ, Петришко и пр. Даже сегашния Сливенъ не е чуждъ на тая идея. Сливенскитѣ градини край рѣкитѣ, казармитѣ и маточницитѣ въ Краставо поле се поливатъ съ водитѣ отъ р. Коруца, затова